

267 V. Bực trí-huệ rộng lớn bờ kia (đại trí-huệ đáo bỉ ngạn) ra thế nào ?

Đ. Đây là bực sáng suốt rộng lớn, đã tới bờ giác. Nhưng vì cái lẽ còn ở thế, nên hòa quang hân tục, hành-vi cứ chỉ toàn là tùy duyên, nên kẻ phàm-phu và hàng Nhị thừa xem không thấy nổi.

Ba bực trí-huệ trên đây là nói tổng quát, nếu phân tích kỹ mỗi bực lại có rất nhiều trình-độ không đồng.

268. V. Tôi nghe ông giải thích pháp Phật, nhưt là thấy công việc làm của Giáo - hội đúng với chủ nghĩa Từ-bi của nhà Phật, tôi muốn theo quá, nhưng vì sợ tội phàn sư, vậy phải làm thế nào ?

Đ. Cũng đồng là đệ-tử nhà Phật với nhau, thì đâu phải là phàn sư. Phải biết rằng chúng ta chỉ có một thầy duy nhưt mà thôi, ấy là đức Bồn-sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật. Còn qui y thì với Phật, Hiền, Thánh, Tăng. Chừng nào ông bỏ đạo Phật mà theo một vị giáo chủ nào khác, hoặc theo một ông thầy ngoại đạo, thì mới gọi là phàn sư. Hay là ông ngại rằng trong Giáo-hội T.Đ.C.S.P.H.V.N. có đức Tông-sư Minh-Trí ?

Ông nên hiểu rằng đức Tông - sư Minh - Trí, Ngài xem chúng ta như thiện hữu tri thức, Ngài đối đãi với chúng ta như một bực đàn anh do tuổi cao tác lớn, không bao giờ Ngài lấy danh nghĩa thầy trò mà đối đãi chúng ta. Sở - dĩ Ngài được tôn lên làm Tông-sư là do toàn thể các sắc hội viên và thiện nam tín nữ, trong một cuộc Đại - hội, tưởng niệm đến công lao cực khổ của Ngài, tưởng niệm đến đức hạnh của một nhà đại - đức, rồi đồng lòng tôn lên, để cảm giềng mối cho Đạo-Hội.

Từ xưa tới nay, biết bao nhiêu vị Pháp - sư, biết bao nhiêu vị thiện-sư, cũng là những bực đại-dec hoà - thượng, nhờ đi châu-du học nhiều thầy mà đặng đắc đạo, danh tiếng lẫy-lừng. Nếu bắt tội phàn sư, thì vô số hoà-thượng, Pháp - sư, Thiện - sư đều có tội, đâu đặng chứng quả. Từ xưa tới nay, mỗi lần có một vị đại-dec nào ra đời, thì có biết bao nhiêu người lìa thầy, đồ xô tới học, đều mang tội phàn sư hết hay sao ?

269. V. Ông nói như vậy tôi cũng nhận, nhưng tôi còn thắc mắc chỗ này : Thầy tôi là người xuất-gia, còn đức Tông-sư là tại gia cư-sĩ, nếu tôi theo ngài sợ không phải lẽ chăng ?

Đ. Nếu nói cạn lẽ coi cũng kỳ, vì sợ có người hiểu lầm rằng tôi có ý tranh-biến hay có ý khuyến dụ ông, bằng đề vậy thì chơn-lý bị khuất lấp, bởi vì ai cũng ngại nên không dám vạch ra. Vậy tôi xin lỗi đờ lời : Như ngài pháp-sư Ân-Tông đánh lẽ câu pháp với đức Lục-tổ Huệ-Năng trong lúc chưa xuống tóc thọ cụ túc giới, chẳng là không nên hay sao.

Chưa chứng Đạo mà lìa thầy để đặt chỗ tu chứng, thì có gì là tội. Dầu cho nhờ thầy mà chứng đạo đi nữa, khi xa lìa thầy cũng chưa chắc là có tội. Bằng có là ngài Thiện-Tài đồng-tử, đã ngộ đạo, đã chứng đắc rồi, mà còn bỏ thầy đi tìm cả mấy chục vị để tham học thêm đó sao ? Sau khi chứng quả, ngài Thiện-Tài lại bỏ Phật Thích-Ca mà chạy theo đức Phật A-Di-Đà, cầu sanh về Tịnh-độ, chẳng là mang tội phàn sư hay sao ?

Nếu nói xuất-gia, thì nên hiểu thế nào là xuất-gia. Xuất là ra, gia là nhà, ra khỏi nhà nào ? Có phải là ra khỏi gia-đình vào chùa ở chăng ? Xuất-gia là ra khỏi nhà lửa Tam-giới, vào nhà Như-Lai, mặc áo Như-Lai, ngồi toạ-cụ Như-Lai.

270. V. Vào nhà Như-Lai, mặc áo Như-Lai, ngồi toạ-cụ Như-Lai, là sao ?

Đ. Vào nhà Như-Lai là nhập Như-Lai tạng, chứng Như-Lai tánh, từ vô thì kiếp vị lai không bao giờ hư hoại, không bao giờ biến đổi, toàn thể pháp-giới-tánh là như như bất động.

Mặc áo Như-Lai, nghĩa là áo nhu hoà nhân-nhục, chứng bực vô sanh pháp nhãn, nhưt thiết các pháp đều là tịch-diệt, chẳng động chẳng tịnh, chẳng sanh chẳng diệt.

Còn ngồi toạ cụ Như-Lai, là các pháp đều không (chơn không), chẳng thường chẳng đoạn.

Cái nghĩa xuất-gia là như thế, chẳng phải đầu tròn áo vuông mà gọi là xuất-gia. Hễ thờ Phật là đạo chung, ông đừng ngại chuyện ấy.

271. V. Tại sao đạo Phật không chọn lọc tín-đồ cho kỹ, ai vô tu cũng đặng hết vậy ? Bên Tiên người ta lựa từng người, nếu không căn-bản, không thâm nhận làm học trò ... ?

Đ. Tại bên Phật thấy xa hiểu rộng, cho nên ai tu cũng được hết, chẳng cần có căn-bản hay không, dầu sớm mai tu, chiều bỏ cũng được, bởi Phật dùng cách « viển nhân đắc-độ », nghĩa là dùng nguyên-nhân lâu dài, để người ấy về sau được Phật độ.

272. V. Nguyên-nhân lâu dài là thế nào ?

Đ. Nghĩa là hiện nay người ấy chỉ niệm một hai tiếng Phật thôi, cũng như hạt giống đã gieo sẵn đó. Có một ngày kia nghĩa là đời kiếp nào không biết, hạt giống đã gieo ấy được gặp duyên lành, tự nhiên nảy nở bực phát, lẽ tự nhiên mau thành công đắc quả.

Miền gieo được hạt giống Phật, còn sự kết quả tốt đẹp thì đời nào, kiếp nào cũng chẳng sao. Vậy chớ đức Phật đó, Ngài cũng vô lượng kiếp mới viên thành, chớ có phải một ngày một buổi gì đâu.